

חוסייני (עומד) מדגים במסיבת-עיתונאים שיטת-עינויים של נחקרים ביטחוניים*
*אותי לא חקרו בכלא. מפני שהייתי במעצר מינהלי"

● **מה זאת אומרת?**
זו היתה מילחמה חריצנית. אני הייתי אז כרמשק בבית-ספר צבאי, גרתי ליד שדה-התעופה של דמשק, והמילחמה לגביי היתה כשראיתי שלושה מטוסי-קרב ישראליים מתקיפים את שדה-התעופה. אחד המטוסים נפגע ונפל, ושניים אחרים עברו מעלינו. אנחנו ירינו עליהם עד שמכונת היריה הפסיקה לפעול.

● **היית אז חייל?**
הייתי בקורסיקנינים של הצבא הפלסטיני, בבית-ספר סורי לקצינים.

„הכלסטינים הם כמו יעד. גם אם יחטו ממנו עצים, הוא ימשך להתקיים ולחיות“

● **כמה זמן?**
שנה וחצי.

● **ואחרי המילחמה?**
החלטתי לחזור לירושלים. הייתי תקופה קצרה בלבנון, ורציתי לחזור לחיות כאן, תחת הכיבוש כמו כל אחד אחר.

● **נתנו לך?**
כשבאתי בפעם הראשונה דרך הירדן, ירו עליי ודרשו שאסתלק. בפעם השנייה נתנו לי להיכנס. עכשיו אני רשום כאן במירשם-התושבים, ואני יכול להישאר כאן באופן חוקי.

● **את מילחמת 1948 אתה זוכר?**
הייתי אז ילד במצריים. אבא שלי גורש מאכא ב-1939. עליידי הבריטים.

*לנחקר מולבש שק על הראש. ידיו נכבלות על גבו ומחוברות למיתקן. כך שאינו יכול לעמוד או לשבת, אלא רק לכרוע בצורה המודגמת בתמונה.

דברים עיקריים. קודם כל על העינויים בכלא. הרבר השני הוא הסיפור של הפלסטינים שנחטפים באוניות כלבים, והדרך שבה מתייחסים אליהם בזמן החטיפה וגם בכלא עצמו. התעניינתי גם איך הישראלים מתייחסים לשכויי-מילחמה, בעיקר בים. (ראה מיסגרת).

● **כמה אנשים האלה אישית?**
כן, במשך חודש וחצי, כשהייתי בכלא מוסקובייה (בירושלים), הייתי בחרר שאליו היו האנשים מגיעים אחרי העינויים, אחרי החקירה.

● **כמה אנשים היו בחרר הזה?**
זה היה חדר שהיו בו 12 מיטות, אבל לפעמים היו בו 26 איש, שישנו על הריצפה. שמעתי שהיו מצבים של 30 איש בחדר.

בימים שהיו שם 26 איש, אם מישוה רצה להגיע לשרותים בקצה השני של החדר, היה צריך לרדג מעל אנשים שישנו על ריצפה.

„החלום האישי שלי הוא לפרוש מפוליטיקה אחרי שחקום המדינה הכלסטנינית, ולגוד בבית קטן שיש לי ליד ירושלים“

מדרי יום היו באים לשם אנשים חדשים שיצאו מהחקירות, והם סיפרו-מה עבר עליהם. חלקם בילו בחקירות 90 יום. היו כאלה שבאו וסיפרו על אחרים שצריכים להגיע, והם באמת הגיעו. לפעמים אחרי כמה ימים, לפעמים יותר.

● **איך ניראו האנשים אחרי החקירה?**

היה נכנס לחדר אדם רזה, לבוש בכגדים מלוכלכים, זקן ושערות מגודלים. אחדים נראו מאוד מבוהלים, פחדו שיחזירו אותם שוב לחקירות. היו שלא האמינו שהחקירה שלהם הסתיימה, ופחדו שאנחנו, האנשים שהיו באותו חדר, אולי סוכנים שתולים שצריכים לדובב אותם. היה לוקח כמה שעות להרגיע אותם, עד שהיו משתכנעים שהם במקום הנכון.

● **אמרת שהם עברו עינויים. הם באו לחדר פצועים?**
אלה שהיו בכלא מוסקובייה היו להם לפעמים סימנים על הפרצוף. ואחרים אמרו לעיני תים שיש להם כאבים בבטן, כי הוכנו. אבל חיצונית לא היו סימנים.

אני חייב לציין שהסיפורים ששמעונו מכולם היו סיפורים דומים, למרות שהמתלוננים היו אנשים שונים, שעברו חקירות שונות בזמנים

היה לוחם עתיר-קרבנות. הוא היה אביו של פייצל.

עיסוקו של האב הביא על המישפחה חיי-נדודים אחרי שגורש ב-1939 מפלסטין על-ידי הבריטים ששלטו אז בארץ. פייצל חוסייני נחשב היום כאחד הבולטים בין המנהיגים הצעירים בשטחים הכבושים. במשך שנים היה אחד העובדים המרכזיים במישרד-אשף בירושלים. עוד לפני הכיבוש הישראלי.

היום, אחרי נפילתו. מסיבות שונות. של דור המנהיגים הקודם - שכלל, בין השאר, את בסאם שבעה, ראש עיריית שכם המודח, את כרים חלף, ראש עיריית רמאללה שהודח ומת, ואת איברהים אל-טאויל, ראש עיריית אל-בירה המודח - דרך כוכבו של חוסייני. הוא שייך לדור אחר, למחשבה אחרת. לסוג אחר של פעולה.

אלה מנהיגים צעירים בעלי רעיונות אחרים על הדרכים להיאבק בכיבוש. הם נוטים בשנים האחרונות יותר ויותר לכיוון הפעולה הפאסיבית. הבלתי-אלימה. הם מנסים להילחם בכיבוש בדרכים פוליטיות, מנסים לאחד את העם הפלסטיני תחת סיסמות חדשות, שאינן בהכרח קשורות במאבק מזויין. הם מודעים יותר לכוח המיספרי שלהם, ההולך וגדל, מעלים רעיונות חדשניים. רובם משכילים, ולי-מקצתם ראיית עולם מודרנית וכוללת יותר כלפי האיזור וייסודה של המדינה הפלסטנית העתידית.

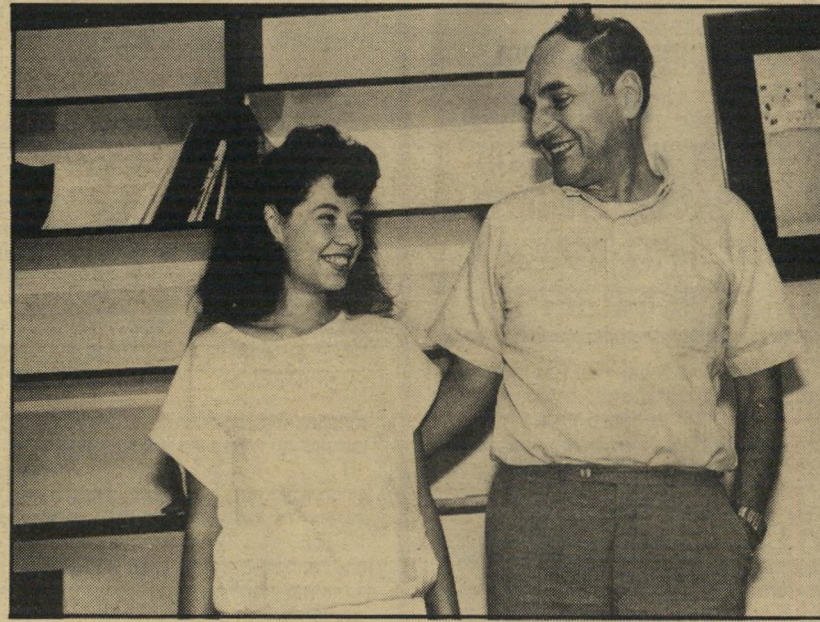
הרעיון העיקרי שבו הם דוגלים הוא רעיון ההיצמדות לקרקע. בערבית: „צור מוד“. לא לזוז מכאן, מה שלא יהיה. הם סבורים שזו הדרך הטובה ביותר להילחם בכיבוש. שלפני חודשים אחדים מלאו לו 20 שנה.

הם עסוקים בכיבוש כל רגע מחייהם. הם מעבירים את המורשת גם לבניהם ולבנו-תינם.

לבנו הבכור של פייצל קוראים על שם סבו, עבר-אליקאדר. קאדר הוא אחד מ-99 השמות שיש באיסלאם לאלוהים, ופירושו: הכל יכול. עבר-אליקאדר פירושו: עבדו של הכל-יכול. משרתו של אלוהים.

עבד אליקאדר הצעיר הוא בן 15, תלמיד-תיכון בבית-ספר ברמאללה. אחיו-תו, מוואה, היא בת 13. גם היא תלמידת-תיכון.

גם אשתו של פייצל היא בת למישפחת חוסייני המכובדת, והשניים הם בני דודים. בעבה היא מספרת, נהגו לנסוע מדי פעם לטוילים. מאז שהוטל על בעלה מעצרי-עיר, גם היא אינה נוסעת עוד, וכבר שלוש שנים שלא יצאה את ירושלים. כמוכן, חוץ מן התקופה האחרונה, שבה היה בעלה עצור,

פייצל ובתו פרואה. העניין הדמוגראפי מועל לטובתנו...

שונים. התיאור היה אחיד, ושמות החוקרים היו אותם השמות.

● **גם אותך עינו?**
לא.

● **למה?**
אני הייתי במעצר מינהלי, כך שלא חקרו אותי כלל.

● **זו פעם ראשונה שאתה בכלא?**

והיא היתה נוסעת אליו לכלא עם הילדים. בכל יום שני בבוקר.

● **אתה עובד קשה?**
אני חושב כך, חוץ מאשר בחגים שהיו עכשיו.

● **שמעתי שגם כשהיית בכלא עבדת, אספת עדויות.**
כן, לא הפסקתי לעבוד. עשיתי שם שני